

»Ne pozabi!«

»Ne bom!«

»Srečno!«

»Zdravo!«

Ranocelnik je nataknil kapo in odšel.

Morda ga je treznil tobak, ki ga je neprestano njuhal namesto hrane, ali je bila njegova narava tako krepka; šel je res s trdnim korakom in, ko je bil že zunaj kolibe, je še jedenkrat zaklical:

»Torej, glej, da ne pozabiš!...«

»Že dobro! Ne boj se!« je odvrnil Volk.

Lukerja, izognivša se gostu, je zopet okamenela kakor kip.

(Dalje pride.)

Praprot.

Zelena praprot je li res,

Da v dan, ko ljudstvo neti kres,

Persa tvoja govore,

Kar misli ljubljeno srce?«

Od praproti sem liste tri

Odtrgala o polnoči,

Prosila jih, naj mi reko,

Če ljubi zvest ostal mi bo.

»Odtrgaj mi vršičke tri,

Ko v noči svetel kres gori;

Če vprašaš, kar od njih želiš,

Odgovor istinit dobiš!«

In listi zašumeli so,

Tako-le mi veleli so:

»Tvoj ljubljenec bo vzel slovo

V tujini te pozabil bo...«

»Oj praprot, grda praprot ti,

Zavist iz tebe govori...

Objeden vsaki list je tvoj,

Zatorej lažeš mi nocoj — «

Desimira.

Vaški Sokrat.

Iz svojih spominov zabeležila Tinica.

Kako često se ga spominjam, sedaj v dneh resnega svojega življenja, tu zunaj v širokem, svitem svetu! Kako često mi uhaja duh nazaj v ono jasno dobo otroških let in se mudi ob kipih in slikah, ki so mi sedaj v spominu, mnogo večje vrednosti, nego so se mi zdeli tedaj v tistih dneh, ko se je vršilo vse to, tam daleč od tu, daleč v čarobni prošlosti.